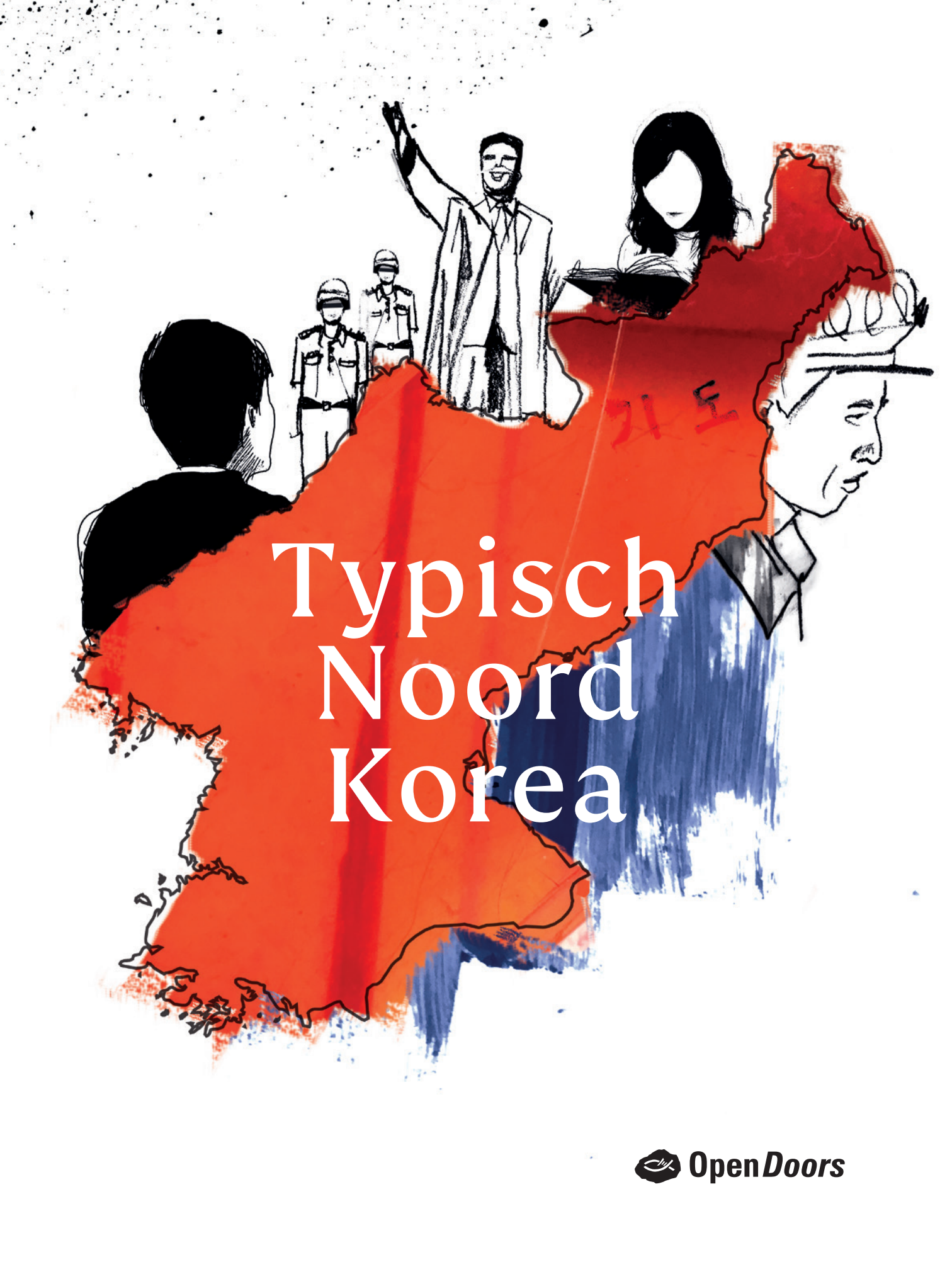


A stylized, hand-drawn illustration of the Korean Peninsula. The northern half is colored red and contains several figures: a man in a white suit waving, a woman reading a book, and two soldiers in uniform. The southern half is colored blue and features a large profile of Kim Il-sung. The title 'Typisch Noord Korea' is written in white across the center. The background is white with black speckles.

Typisch Noord Korea



OpenDoors



Open Doors is een internationale organisatie die vervolgte christenen steunt. Open Doors brengt Bijbels en christelijke lectuur naar landen die daarvoor gesloten zijn. Daarnaast geeft Open Doors training en verleent praktische hulp, zoals traumazorg en noodhulp. Bekijk onze website en ontdek hoe je zelf vervolgte christenen kunt steunen.

opendoors.nl

Elk verhaal in dit magazine is waargebeurd en gaat over bestaande mensen.

Er worden schuilnamen gebruikt om de identiteit van de betrokkenen te beschermen.



Verhalen + Creativiteit = Verbinding

Het verhaal van Sang-hwa Ontdekking van het familiegeheim	10
Het verhaal van Hannah Eén gebed	18
Het verhaal van Kyong-so De moed van geheime gelovigen	26
Het verhaal van Hye Een gevaarlijk boek	33
Het verhaal van Eun Hye Dankbaar in alle omstandigheden	38
Het verhaal van gevangene 42 Geketende getuigen	46
Het verhaal van Min-Soo De Here God werkt door Zijn mensen heen	54

Typisch Noord-Korea brengt de creatieve disciplines van schrijven, fotografie en vormgeving bij elkaar. Samen laten ze het wonderlijke zien van de vervolgte kerk in Noord-Korea.

De verhalen geven je een uniek inkijkje in de levens van onze vervolgte broers en zussen. Het zijn verhalen met een boodschap van hoop. Ze laten zien wat de Here God doet in Noord-Korea.

Door de verhalen op een creatieve manier bij jou als lezer te brengen, hopen we dat je in beweging komt. We hopen dat je er verder over nadenkt, de verhalen deelt, bidt, geeft en opkomt voor onze vervolgte broers en zussen. Kortom, dat je je verbindt aan de wereldwijde kerk van Christus.

Tim

Open Doors International

Introductie

Noord-Korea is
de gevaarlijkste
plek ter
wereld voor
christenen.



Noord-Korea wordt met ijzeren vuist geregeerd door Kim Jong-un, de kleinzoon van de stichter van het land: Kim Il-sung. Kim Jong-un wordt net als zijn vader en grootvader vereerd als een god. In het hele land staan er honderden gigantische standbeelden van ze. De Noord-Koreanen moeten voor deze beelden buigen. In huis, op school, in de fabriek of op kantoor moeten portretten aan de muur hangen van de Noord-Koreaanse leiders.

Hun macht is absoluut en het volk moet zich volledig aan hen onderwerpen. De geheime politie en de buurtwacht zijn altijd op zoek naar signalen dat iemand niet volledig loyaal is aan de leider. Zelfs kinderen worden aangemoedigd om hun familieleden te verraden.

Omdat christenen geloven dat de Here Jezus een hogere autoriteit is dan de Noord-Koreaanse leider worden ze gezien als vijanden van de staat. In stilte bidden ze en ze kunnen andere christenen alleen in het geheim ontmoeten. Als een christen wordt ontdekt, wordt hij gearresteerd en gemarteld. De meeste van hen worden naar afschuwelijke werkkampen gebracht, vergelijkbaar met die van de Tweede Wereldoorlog. Maar weinig mensen komen levend zo'n kamp uit.

En toch, ondanks de grote gevaren die ze lopen, schat Open Doors dat er tussen de 200.000 tot 400.000 christenen in het land leven. Tussen de 50.000 en 70.000

christenen zitten in een werkkamp. De andere christenen volgen de Here Jezus moedig in stilte. De kerk in Noord-Korea is niet alleen aan het overleven, maar is ook groeiende.

In *Typisch Noord-Korea* lees je zeven verhalen van Noord-Koreaanse gelovigen. Zij vertrouwen in die Ene die ze 'Hananim' noemen, het Koreaanse woord voor God. Alle zeven zijn ze gevlucht uit Noord-Korea, zodoende hebben zij hun verhaal kunnen vertellen. Ze vertegenwoordigen de duizenden christenen die nog steeds in Noord-Korea leven.

Wanneer je de verhalen van deze gelovigen leest, hopen en bidden wij dat je geïnspireerd wordt door hun moedige geloof en dat je naast je broeders en zusters zult gaan staan door gebed en daden. Soms kan het voelen alsof we niets kunnen doen om de kerk in Noord-Korea te helpen. Maar het is nergens zo donker en zo gevaarlijk dat de hand van de Here God het niet kan bereiken. Hij werkt door de gebeden en daden van Zijn kinderen om zo de kerk in Noord-Korea te versterken.

발견

[Ontdekking]

HET VERHAAL VAN SANG-HWA

Ontdekking van het familiegeheim

De eerste woorden die een Noord-Koreaans kind moet leren zijn: “Dank u Vader Kim-Il Sung”. Kinderen leren de familie Kim te aanbidden en bang te zijn voor christenen. Zo staan er in de schoolboeken verhalen over zendelingen die kinderen aanvallen met zuur. Ze krijgen films te zien waarin christenen kinderen ontvoeren en hun bloed afnemen.

Dat is de wereld waarin Sang-hwa opgroeide. Ze geloofde dat christenen de vijanden van de staat waren, mensen waar je bang voor moet zijn. Maar toen ze een jaar of twaalf was, veranderde dat. Sang-hwa vertelt haar verhaal.

“In ons huis stond een goed verstopte kast. Toen ik twaalf jaar was vond ik die kast. Ik weet niet waarom, maar ik stopte mijn hand in een van de lades en voelde een boek. Ik haalde het eruit en begon te lezen: “*In het begin schiep God de hemel en de aarde...*” Ik liet het boek vallen. Ik realiseerde me dat het iets illegaals was omdat het boek niet de *big bang* en de evolutietheorie omschreef.

Van angst begon ik te trillen. Deze ontdekking kon mij mijn leven kosten. Ik durfde het boek niet meer aan te raken. Maar het kon daar ook niet blijven liggen. Ik deed mijn ogen dicht, pakte het op en stopte het terug in de kast.

Ik dacht na over wat ik moest doen. Moest ik het mijn leraar vertellen? Of zou ik de lokale veiligheidsagent inlichten? Gedurende vijftien dagen kon ik aan niks anders denken. Ik wist dat het mijn plicht was om melding te maken van dit illegale boek, maar mijn eigen familie was hierbij betrokken. Ik had bovendien zoveel vragen: wie of wat was deze God?

Uiteindelijk verzamelde ik moed mijn vader naar het boek te vragen. Hij was erg verrast door mijn vraag. Wat ik niet wist, was dat hij vijf jaar had gebeden om een mogelijkheid het evangelie met mij te kunnen delen. Mijn ouders konden dat niet doen, omdat praten over het geloof te gevaarlijk was voor mij en mijn broers en zussen. Wij hadden anders per ongeluk kunnen verraden dat onze ouders geloofden. Dat zou desastreuze gevolgen hebben. Mijn vader wilde dat ik zou horen over de Here Jezus, dus ik denk dat hij uiteindelijk blij was dat deze dag was gekomen.

Hij vroeg me: “Zie je die oude bomen? Ik knikte. “Wie heeft die gemaakt?”. Ik antwoordde hem dat ik het niet wist. Hij vertelde me toen over de schepping, hoe de Here God Adam en Eva schiep.

Daarna vroeg hij me: “Wat is het meest gevaarlijke dier?” Ik weet niet waarom, maar ik antwoordde: “de slang”.

“Dat klopt”, antwoordde hij en vertelde me hoe de zonde in de wereld is gekomen. Hierna volgden nog vele gesprekken over de Bijbel, over de Here Jezus, God en het evangelie. Mijn vader legde veel Bijbelverhalen uit. Ik noemde mijzelf nog geen christen, maar de verhalen spraken me wel aan. En ik voelde mee met de mensen die de waarheid niet kenden. Zelfs mijn oudere broers en zussen wisten van niks.

Mijn moeder leerde me om Bijbelverzen en de Apostolische geloofsbelijdenis uit mijn hoofd te leren. Ze gaf me ook uitleg over het evangelie. Mijn grootvader leerde me bidden. “Je praat gewoon met de Here God: niet meer en niet minder.” Hij sprak vaak over de wederkomst van Christus. Hij verlangde daar echt naar.

Ik vond al die verhalen en ideeën zo interessant. Ik las de Bijbel zelf, maar realiseerde me dat dat erg gevaarlijk was. Mijn vader benadrukte ook steeds dat ik niemand anders erover mocht vertellen. Dan begon hij fluisterend te bidden: “Vader, leer het volk van Noord-Korea uw koninkrijk te zoeken”.

Mijn vader ontmoette soms andere christenen op een geheime locatie. Daar kwamen ook de kinderen van die gelovigen. We lazen de Bijbel en baden samen.

Ik las de Bijbel, maar realiseerde me dat het gevaarlijk was.



“Ik weet alles over jou, je familie en je geloof. Ik was een spion en moest jou in de gaten houden.”

Onder de bezoekers van die geheime bijeenkomsten waren ook ongelovigen, zelfs spionnen van de overheid. Toen een van hen op sterven lag, ging mijn vader erheen om hem te bezoeken. De man zei: “Ik weet alles over jou, je familie en je geloof. Ik was een spion en kreeg de opdracht om jou in de gaten te houden. Je bent een goed mens. Ik heb niemand verteld dat je christen bent. Vertel me alsjeblieft hoe ik ook christen kan worden.”

In de laatste uren van zijn leven bekeerde hij zich en ging Gods Koninkrijk binnen. Mijn vader mocht hem daarheen leiden.

De Here God heeft ons keer op keer beschermd. Op een dag vond er een gebruikelijke huiszoeking plaats; het leek erop dat de agent wist dat wij christenen waren. Toch heeft hij ons nooit verraden. Al die gebeurtenissen bevestigden mijn vader in zijn geloof. Hij heeft altijd veel vrede ervaren. Ik denk echt dat christenen in Noord-Korea meer vrede ervaren en meer vertrouwen in de Here God hebben dan christenen in vrije landen.

Uiteindelijk trouwde ik. Mijn man was ongelovig, maar hij was een goed mens.

Ik zou willen
dat ik terug
kon naar
Noord-Korea
om het
evangelie te
delen.

Op een dag leek het erop dat we zouden worden verbannen naar een afgelegen regio. De broer van mijn man was een hooggeplaatste ambtenaar en waarschuwde ons. We waren er kapot van. Het voelde alsof mijn leven voorbij was. Mijn vader probeerde me te steunen en zei dat de Here God ons zou helpen. Ook andere mensen die op de hoogte waren, zeiden dat het allemaal goed zou komen. Maar wij waren niet overtuigd.

Het is ons gelukt te vluchten naar China. Het was een moeilijke tijd. Tegelijkertijd gebeurde er iets heel moois: mijn man kwam tot geloof toen Chinese christenen ons onder hun hoede namen. Na verloop van tijd zijn we in Zuid-Korea terecht gekomen.

Mijn dromen en de dingen waarop ik hoop zijn niet veranderd sinds ik Noord-Korea verliet. Er is veel vrijheid hier in Zuid-Korea, maar ons geloof is hetzelfde gebleven. Het liefst zou ik teruggaan om het evangelie te delen met de mensen daar en samen te komen met de lokale christenen. Ik houd van hun geloof. Ik was bereid te sterven voor mijn geloof. Als ik geen gezin zou hebben, zou ik denk ik teruggaan om mijn volk in nood te helpen.

“Als jij niet
meer bidt, wie
dan wel?”

Mijn vader heeft mij altijd geleerd om eerst het Koninkrijk van God te zoeken. Dat zal altijd zijn gebed zijn voor zijn land en voor alle christenen. Het is ook mijn gebed. Soms ben ik wel moedeloos. Er lijkt niets te veranderen in Noord-Korea. De situatie wordt alleen maar slechter. Als ik bid, vraag ik de Here God vaak: wat is de bedoeling? Waarom wilt U dat ik blijf bidden voor Noord-Korea? Maar dan herinnert Hij me hieraan: jij kent Noord-Korea beter dan wie ook. Jij kent het volk en de ontberingen die het lijdt. Als jij niet meer bidt, wie dan wel? Vertrouw op Mij. Geloof in Mij.”

De diepte in



Maar hoe kunnen ze Hem aanroepen als ze niet in Hem geloven? En hoe kunnen ze in Hem geloven als ze niet over Hem hebben gehoord? En hoe kunnen ze over Hem horen als Hij niet verkondigd wordt?

– ROMEINEN 10:14

Sang-hwa hoorde van het evangelie via haar familie. Wie heeft het evangelie het eerst met jou gedeeld? Namen zij daarmee enig risico? Neem wat tijd om de Here God ervoor te danken.

Als we al wat langer gelovig zijn, kunnen we sommigen dingen in ons geloof als vanzelfsprekend ervaren. Kun je je iets herinneren dat je echt versteld heeft doen staan toen je nog maar net gelovig was? Vraag de Here God om die dingen opnieuw te mogen ontdekken.

LEES ROMEINEN 10:14

Vraag de Here God hoe jij kan helpen om anderen het goede nieuws te laten horen.

기도

[Gebed]

HET VERHAAL VAN HANNAH

Eén gebed

HANNAHS MOEDER WAS EEN GEHEIME
GELOVIGE IN NOORD-KOREA. HANNAH ZELF
KREEG TOEN ZE OPGROEIDE MAAR WEINIG
MEE VAN HET GELOOF. MAAR ZE LEERDE ÉÉN
GEBED. HANNAH DEELT HAAR VERHAAL.



Ondanks de gevaren bad mijn moeder elke dag, soms zelfs best openlijk. Op haar sterfbed zei ze tegen ons dat we altijd dankbaar moesten zijn en altijd moesten blijven bidden. “Het leven is moeilijk”, zei ze. “Als er moeilijkheden zijn, moet je bidden.” Maar ze legde ons niet uit hoe je moest bidden.

Alles wat wij konden uitbrengen, was: “Hananim, Hananim! Heer, Heer! Help...”. De zinnen die volgden begrepen we niet omdat ze zo snel sprak. Bidden was zo belangrijk voor mijn moeder dat ze van tevoren zelfs haar haar waste en haar mooiste kleren aantrok. “We naderen de Here God met het hoogste respect”, zei ze.

Door mijn moeders gebeden was ik nooit zo geïndoctrineerd door de staatsideologie als andere Noord-Koreanen. Ook het verhaal dat mijn moeder vertelde over hoe ik geboren was, hielp daarbij. Mijn moeder was namelijk niet vruchtbaar, maar na acht jaar bidden raakte ze zwanger van mij. Ik wist dat ik een geschenk was. Ik wist ook dat het leven moeilijk was. Zelf kreeg ik zes kinderen, maar twee van hen stierven. Ik heb nu drie dochters en een zoon.

*“Bid als er
moeilijkheden zijn”*

Mijn man werkte in een fabriek, maar de economie zakte in en dat betekende dat er geen werk meer was voor hem. Ik had allerlei baantjes; ik werkte in een fabriek maar verkocht ook spullen op de zwarte markt. De situatie was heel moeilijk. We konden niet meer overleven in Noord-Korea. Nadat mijn moeder was overleden, besloten mijn dochters naar China te vluchten. Omdat het leven in Noord-Korea zo zwaar was geworden, namen ze het risico.

Mijn dochters werden verraden. Het plan was dat ze naar familie van mijn man zouden gaan, maar ze werden verkocht en uitgehuwelijkt aan arme Chinese boeren. Gelukkig kwamen mijn dochters wel in hetzelfde dorp te wonen en konden ze contact met elkaar houden.

Toen we niks van ze hoorden, besloot mijn man erachteraan te gaan. Mijn man kwam niet terug, dus een jaar later ondernam ik dezelfde illegale reis naar China. In eerste instantie kon ik mijn man niet vinden. Ik werkte op een boerderij als dienstmeisje, maar kreeg geen geld. Ik had alles verloren wat mij dierbaar was. Ik bad tot de Here God met de enige woorden die ik kende: “Hananim, Hananim! Heer, Heer! Help mij alstublieft!”

Uiteindelijk vond ik mijn man, maar mijn dochters waren nog steeds vermist. Mijn man besloot terug te gaan naar Noord-Korea om onze twee andere kinderen op te halen die bij familie

It is illegal to leave North Korea, but trying to survive in the country was so hard, it was worth the risk.

verbleven. Dat is hem gelukt. Op de een of andere manier lukte het hem ook om informatie te vinden over de verblijfplaats van onze dochters. Hij is op weg gegaan en heeft ze gevonden! Een paar weken later was mijn hele gezin eindelijk weer bij elkaar in China.

Familie van mijn man in China nam ons mee naar de kerk. Daar hoorden wij voor het eerst het hele evangelie. Wij hadden het geloof gezien in het leven van mijn moeder, maar nu konden we het ook echt begrijpen. Die dag hebben we allemaal Jezus Christus aangenomen als onze Heer. We voelden vrede in ons hart en een onverklaarbare vreugde. Het was zo verfrissend, alsof mijn ogen waren gewassen en ik eindelijk de Here God kon zien. Nu kon ik Hem volgen zoals mijn moeder deed.

De voorganger leerde ons veel over Christus en over het christelijke leven. Ons geloof groeide heel snel, omdat we ons hele leven waren voorbereid op dit moment.”

Na twee weken moesten mijn dochters terug naar de Chinese families aan wie ze verkocht waren. Ze waren daar veiliger, maar we beloofden elkaar om contact te houden.

“Hananim, Hananim! Heer, Heer! Help mij alstublieft!”

HET VERHAAL VAN HANNAH

Maar al snel veranderde onze hoop in wanhoop. Mijn man, mijn jongste dochter en zoon, en ikzelf werden ontdekt door een Chinese geheim agent en we werden gearresteerd. De Chinese overheid werkt samen met Noord-Korea om illegale ‘overlopers’ op te sporen en ze terug te sturen. We werden van de ene gevangenis naar de andere gebracht en uiteindelijk werden we overgebracht naar een gevangenis in Noord-Korea.

Mijn dochter en ik verbleven in de vrouwenvleugel en mijn man en zoon – hij was nog maar een tiener – in een cel met mannen. We werden allemaal verhoord. Daarbij werden we zo hard geslagen! Wanneer we niet verhoord werden, moesten we op onze knieën in onze cel zitten en mochten we niet praten.

Mijn man bekende dat hij gelovig was geworden. Later vertelde hij dat hij geen andere keus had dan de waarheid te vertellen, omdat ze dreigden zijn hele gezin te vermoorden. Na zijn bekentenis werden we allemaal in een isoleercel geplaatst: een kleine kooi. We kregen geen eten en drinken en konden niet slapen.

Gevangenen in een isoleercel werden

zwaar mishandeld. Niemand durfde zich te verweren omdat je daarmee de marteling, alleen maar erger maakte. Maar mijn man was anders. Hoe meer ze hem martelden, hoe meer hij zijn geloof verdedigde. Hij riep naar hen: “Als geloven in God een zonde is, dan sterf ik liever. Dood me maar! Het is mijn missie om te leven naar Gods wil.” Ikzelf werd geslagen in het bijzijn van mijn dochter. Ze hilde in stilte, dag en nacht.

Natuurlijk bleven we bidden zolang wij in de gevangenis zaten. Op een dag werden we alle vier uit de cel gehaald. Mijn dochter en ik baden in stilte terwijl we naar het kantoor liepen, waar we zouden horen wat ons te wachten stond.

Toen we bij het kantoor aankwamen, waren daar nog twee gevangenen. Een van hen herkende ik als mijn zoon, maar mijn man herkende ik niet meer en hij mij ook niet. Zo afschuwelijk zagen we eruit na alle martelingen. Zijn ribben en sleutelbeen waren gebroken waardoor hij niet meer rechtop kon staan.

In onze gedachten baden we wanhopig voor een wonder. We wilden niet langer lijden en sterven in een werkkamp.

“In gedachten baden we wanhopig om een wonder.”

De Here God verhoorde onze gebeden. Er werd ons gratie verleend! We hebben nog steeds geen idee waarom. Het kan alleen Zijn genade geweest zijn. Toen we uit de gevangenis liepen die avond, en we eindelijk vrij en alleen waren, zongen we een lied.

Uiteindelijk lukte het me om nog een keer te vluchten. Nu leef ik in Zuid-Korea en dien hier de Here God. In Noord-Korea leerde mijn moeder mij slechts één gebed. Maar ik bid het nog steeds elke dag voor mijn land. “Hananim, Hananim! Heer, Heer! Help alstublieft!”

De diepte in



Laat u bij het bidden leiden door de Geest, iedere keer dat u bidt; blijf waakzaam en bid voortdurend voor alle heiligen.

– EFEZIËRS 6:18

Hannahs moeder waste haar haar en deed haar mooiste kleren aan als ze ging bidden, terwijl Hannah in de meest vreselijke momenten van haar leven in gebed ging. Wat vind jij van deze twee heel verschillende manieren van bidden?

Het gebed dat Hannah van haar moeder leerde, kan samengevat worden in één woord: Help! Zijn er ook andere gebeden die uit één woord bestaan die je gedurende de dag kunt bidden?

We worden aangemoedigd te blijven bidden voor andere gelovigen. Wat helpt jou om regelmatig voor anderen christenen te bidden, ver weg en dichtbij?

용기

[Moed]

HET VERHAAL VAN KYUNG-SO

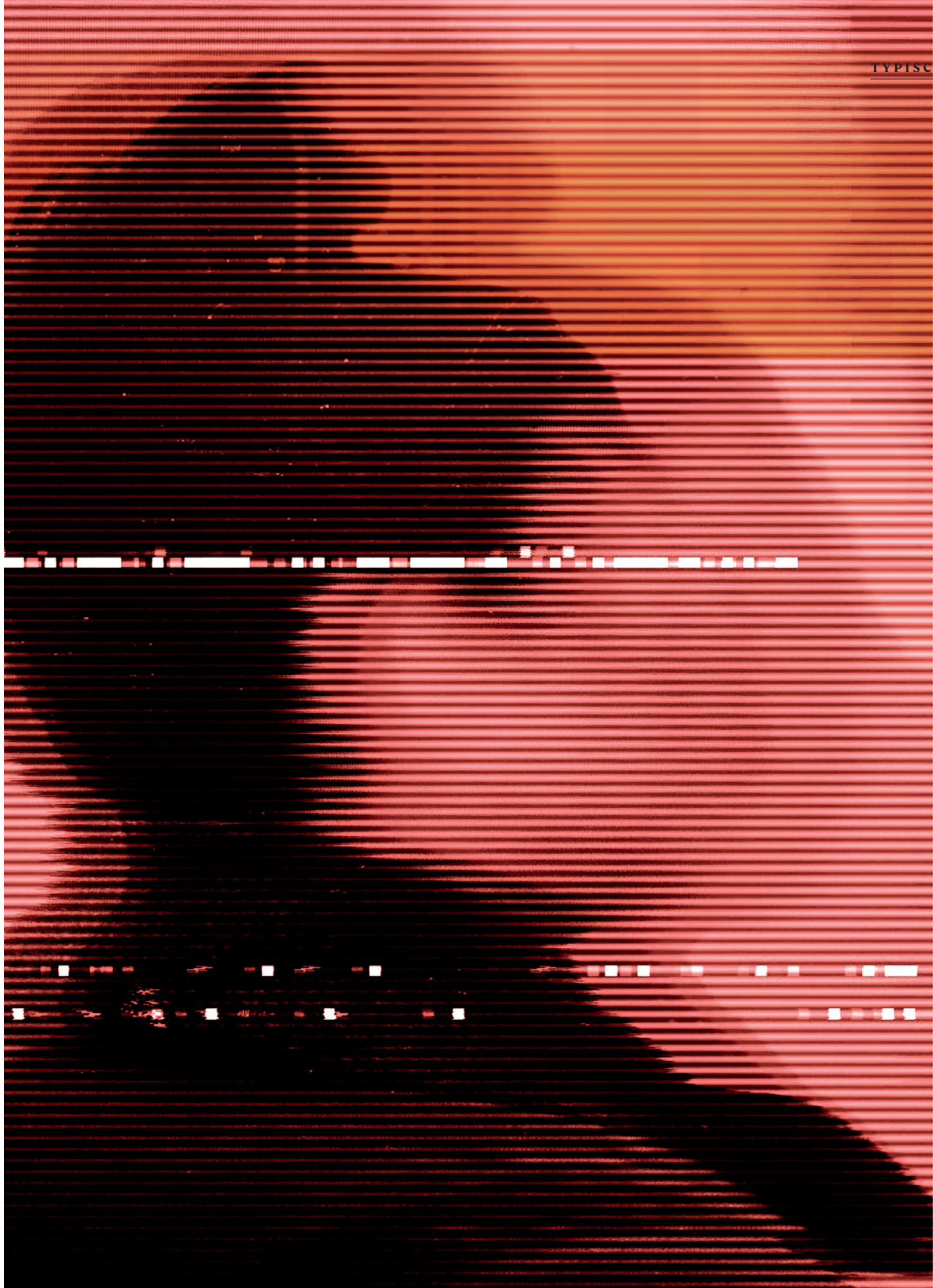
De moed van geheime gelovigen

In Noord-Korea wordt het woord voor God, ‘Hananim’, alleen publiekelijk gebruikt als een vloekwoord. Kyung-So groeide op in Noord-Korea en herinnert zich de eerste keer dat hij dat woord in een film hoorde. “In die film zei iemand ‘Oh, my God!’. Dat is een zin die mensen in Noord-Korea vaak gebruiken als er iets misgaat. Ze horen het in films. Niemand ziet het woord als een verwijzing naar God. Het is gewoon een gezegde; een klacht richting de hemel.

Als Kyung-So zijn studie aan het afronden is en bijna klaar is om te een baan te gaan zoeken, ontmoet hij iemand die het woord ‘Hananim’ heel anders gebruikt.

“De man had een heel vriendelijk gezicht. Ook al was hij veel ouder, behandelde hij mij als een vriend. Elke keer dat ik hem sprak, begon hij over ‘Hananim’. In eerste instantie had ik geen idee waar hij het over had.

Als het regende zei hij: “Hananim heeft ons regen gegeven. Ik zei dan: natuurlijk, de regen komt uit de hemel. Maar hij antwoordde dan: Nee, Hananim geeft de regen. Hij maakte onderscheid tussen Hananim en de hemel. En dus vroeg ik hem wat Hananim betekende.”



“Zo begonnen we voorzichtig met elkaar te praten over God. Later, toen we elkaar langer kenden, praatten we voortdurend over de Here God als we elkaar ontmoetten.”

In eerste instantie wist Kyung-so niet dat de man een van de geheime gelovigen was van Noord-Korea. Gedurende hun vriendschap kon hij echter steeds meer over het evangelie vertellen aan Kyung-so.

Ze moesten wel voorzichtig blijven en alleen over God praten als ze niet afgeluisterd konden worden. “Ik heb het meeste over de Here God gehoord in de bergen.” Kyung-so wist dat wat zijn vriend vertelde gevaarlijk en illegaal was. Er zouden serieuze consequenties volgen als zijn vriend betrapt werd.

“Hij had een grote familie en ik wist dat die allemaal in de gevangenis terecht konden komen. Ik had iemands leven in mijn handen. Als ik in de Noord-Koreaanse leiders had geloofd, zou het makkelijk geweest zijn om hem aan te geven; ik zou geen risico lopen en zelfs een beloning krijgen.”

“Mijn geloof in de Here Jezus zou het einde kunnen betekenen.”

Kyung-so had echter weinig vertrouwen in de regering nadat hij het grote verschil had gezien tussen de propaganda, verspreid door de autoriteiten, en de harde werkelijkheid in zijn land. Hij had de hongersnood meegemaakt waarin het land in de jaren negentig verkeerde. Veel die van de honger stierven, had hij gekend.

“Dat is de reden dat ik hem niet aangaf, maar juist luisterde naar het evangelie en er met hem over in discussie ging.”

Het raakte Kyung-so bovendien dat deze christen zijn leven riskeerde door hem over zijn geloof te vertellen. “Hij gaf zijn leven in mijn handen. Dat heb ik als een kostbaar geschenk aangenomen.”

Uiteindelijk, na veel gesprekken nam hij het besluit om de Here Jezus te volgen. Kyung-so wist dat dit gevaarlijk was. “Ik ken drie mensen die zijn geëxecuteerd omdat zij het evangelie verkondigden. Mijn geloof in Jezus had het einde kunnen betekenen.”

Kyung-so besloot het risico te nemen. Zijn vrouw en zoon kwamen uiteindelijk ook tot geloof.

*“Noord-Koreaanse christenen
zijn als de drie stronken van
het geloof die de Here God
heeft gespaard.”*

KYUNG-SO'S VERHAAL

*“Mijn medechristenen en ik
hadden ons leven in elkaars
handen gelegd.”*

Kyung-so: “Ik zag mijzelf als een deel van de ondergrondse kerk en verspreidde het evangelie. Het contact met andere christenen groeide snel. Ik sprak telkens met ze af en bracht tijd met ze door.”

Maar uiteindelijk ontdekten de autoriteiten dat Kyung-so gelovig was. De politie arresteerde hem. “De overheid probeerde alle gelovigen die ik kende te pakken via mij. Ze martelden mij zwaar om erachter te komen wat ik allemaal wist over andere christenen. Ik stond op het randje van de dood.

Mijn medechristenen hadden hun leven in mijn handen gelegd en andersom lag mijn leven in hun handen. Ik heb niks onthuld.” Kyung-so betaalde een prijs voor de geheimhouding. Hij raakte ernstig gewond tijdens zijn gevangenschap.

Na een tijd moesten hij en zijn vrouw voor een publieke rechtbank verschijnen, de zogeheten Rechtbank van het Volk. “Het is iets engs. Als iemand zich had voorgenomen dat wij het vuurpeloton hadden verdiend, kon hij opstaan en roepen: ‘Dit zijn verraders van het volk. Schiet ze neer!’ Ze zouden ons dan daadwerkelijk neerschieten. Maar

niemand riep dat toen wij daar stonden. We kregen niet de kogel en werden ook niet gevangengezet. We moesten afstand doen van ons huis en onze spullen, en werden verbannen.

Kyung-so en zijn gezin werden verbannen naar de bergen, wat geen lichte straf was. “Toen ik mijn huis kwijt was, begreep ik dat de Here God niet wilde dat ik in Noord-Korea zou blijven, maar dat de wereld moest gaan vertellen over de vervolgte kerk. Ik gaf gehoor aan Zijn antwoord op mijn gebed en vluchtte uit Noord-Korea.”

Kyung-so kwam terecht in China. Vandaaruit ging hij naar Zuid-Korea. Daar woont hij tegenwoordig, samen met zijn gezin.

Hij vraagt ons de kerk in Noord-Korea te steunen. “Noord-Koreaanse christenen zijn als de drie stronken van het geloof die de Here God heeft gespaard. Bid voor hen. Bid voor hen die zendingswerk doen en ondersteun hen. Bid alsjeblieft ook voor mensenrechten en de vrijheid voor Noord-Koreanen om de Here God te dienen.”



De diepte in

Ik gebied je dus: wees vastberaden en standvastig, laat je door niets weerhouden of ontmoedigen, want waar je ook gaat, de HEER, je God, staat je bij.

– JOZUA 1:9

Wat een moedige man was dat, die man die zijn geloof deelde met Kyung-so. Wat zou hem geholpen hebben om niet bang te zijn?

Als wij getuigen van ons geloof, betekent dat niet dat wij ons leven riskeren. Toch kunnen we soms bang zijn om erover te spreken. Hoe zou dat komen?

Neem wat tijd om te bidden voor onze broers en zussen in Noord-Korea. Gebruik Jozua 1:9 ter inspiratie voor je gebed. Gebruik dit vers daarna om te bidden voor jezelf en de kerk in je eigen land.

성경
[Bijbel]

HET VERHAAL VAN HYE

Een gevaarlijk boek

Hye leerde op school over Kim Il-sung, maar thuis over de Here God. Hye’s familie is al lang gelovig. Haar ouders en grootouders waren christen. Ze vertelt: “Mijn grootmoeder was lid van de baptistengemeente. Deze kerk werd gesloten, nadat Kim Il-sung aan de macht was gekomen. In het geheim bleef ze samenkomen met andere christenen.

Toen Hye nog een kind was, waren er ontmoetingen bij haar thuis. Haar vader had een beroep waarvoor hij veel mensen ontmoette. Daardoor viel het niet op als er een groepje langskwam. “Ze kwamen samen in een kleine kamer in ons huis. Ze waren heel stil. Wij als kinderen moesten buiten gaan spelen tijdens die ontmoetingen. We moesten

erop letten dat er geen pottenkijkers kwamen. Zodra er iemand in de buurt van ons huis kwam, rende ik naar binnen om mijn oma te waarschuwen. Zij was de leider van de groep en zij preekte ook.”

Hye’s oma had een heel oude Chinese Bijbel in haar bezit en haar vader had een Koreaanse Bijbel. “Natuurlijk lazen ze samen uit de Bijbel. Ze zongen ook liederen, maar er kwam dan nauwelijks een geluid uit hun mond. De andere christenen hadden geen Bijbel. Ze deelden boeken die mijn oma met de hand had geschreven.”

Een Bijbel in je bezit hebben, is verboden in Noord-Korea. “Mijn oma verstopte haar Bijbel in een mand tussen haar sokken.”

Op een dag vertrok Hye in de ochtend naar school. Ze wist niet dat zij haar vader nooit meer zou terugzien. “Veiligheidsagenten overvielen ons huis tijdens een dienst. Mijn vader werd gearresteerd.”

“Toen ik ‘s middags thuiskwam, verwachtte ik dat mijn vader de deur zou opendoen. Ik was de jongste en hij kwam altijd meteen op mij af als ik thuiskwam. Maar hij was er niet. Ik zocht hem in zijn kamer, maar daar was hij ook niet. Mijn familie vertelde me dat hij was meegenomen.”

Hye was er kapot van. Nog steeds is het voor haar moeilijk om te praten over de gebeurtenis. Alles wat ze uit kan brengen is: “Het huis was een chaos.”

Twee weken later overleed haar grootmoeder. Voor haar heengaan zei ze tegen haar familie dat ze zich geen zorgen moesten maken. “We moeten allemaal sterven. We behoren niet tot deze wereld, maar tot de hemel.” Ze gaf Hye’s moeder de opdracht om haar Bijbel te pakken. “We wisten dat de veiligheidsagenten terug zouden komen. We moesten die verbranden. Mijn oma zei dat het goed was, als we maar trouw zouden blijven aan ons geloof in de Here

God. Maar toen de Bijbel in vlammen opging, hilde ze hartstochtelijk.”

Niet lang nadat Hye’s grootmoeder overleed, kwamen veiligheidsagenten Hye’s familie ondervragen. “We zeiden dat wij geen idee hadden dat vader de Bijbel las, dat we dachten dat het een boek voor zijn werk was.”

Op dat moment speelden de veiligheidsagenten een band af. “Ze hadden ingebroken in ons huis en een zendertje in de klok geplaatst. We konden niet langer ontkennen dat wij niks van zijn geloof afwisten.”

Om de een of andere reden werd de familie verbannen naar een afgelegen gebied en niet naar een werkkamp. “Wij waren dankbaar dat de Here God ons leven had gespaard. Tegelijkertijd was het leven natuurlijk niet makkelijk. Veel mensen in onze omgeving stierven van de honger. Wij waren beter af omdat we dicht bij de bergen leefden waar we planten en bomen konden vinden. Op die manier voedde de Here God ons. We behielden ons geloof, maar verloren al het contact met andere gelovigen. We konden op niemand terugvallen.”



“Wij behoren niet tot deze wereld, maar tot de hemel.”

“Mijn zus schreef alles wat ze zich herinnerde op papier en verstopte het op een geheime plek.”

Nu haar vaders Bijbel in beslag was genomen en haar grootmoeders Bijbel verbrand, hadden ze niks meer van Gods Woord – behalve wat in hun hoofd was opgeslagen. “Mijn zus schreef alles wat ze zich kon herinneren op papier en verstopte het op een geheime plek. Ze las het op momenten dat ze het erg moeilijk had.”

Hye’s familie leefde meer dan tien jaar op deze manier; ze konden amper overleven. Op een dag verscheen er een man voor hun deur. Hij zei dat een Chinees-Koreaanse voorganger hem gestuurd had. “Deze voorganger bezocht ons wel eens toen mijn vader nog bij ons was. Toch vertrouwde we deze man niet. Wij dachten dat hij een geheim agent was en wilden hem wegsturen. Hij had echter

bijna vier uur gelopen om bij ons te komen en besloten toch naar hem te luisteren.”

De man belde de Chinees-Koreaanse voorganger die ze kenden, met een mobiele telefoon. Toen die de naam van Hye’s moeder noemde, een heel ongebruikelijke naam, geloofden ze de man.

“Hij zei tegen ons dat we naar China moesten komen. Hij vertelde ook dat er veel Noord-Koreaanse vluchtelingen in zijn kerk zaten. Ik antwoordde dat mijn moeder al oud was en dat ik haar niet in de steek wilde laten.”

De voorganger gaf echter niet op. Hye sprak erover met haar moeder. “Ze zei dat ze al oud was en dat ik moest gaan. Ik wist zeker dat ik haar nooit meer zou zien. Ik kon niet huilen in huis, bang om afgeluisterd te worden. Buiten kon ik ook niet huilen omdat mensen achterdochtig zouden kunnen worden.”

Hye moest zes uur lopen om bij de grens te komen. “Ik stak de rivier over. De voorganger en zijn vrouw stonden me op te wachten aan de overkant.”

Later namen ze haar mee naar de kerkdienst. “Zodra ik binnenstapte, barstte ik in tranen uit. Er gingen zoveel dingen door mijn hoofd. Ik bleef maar denken aan mijn grootmoeder en mijn vader. Zij hadden ook zo verlangd naar een kerkdienst als deze.” Na een tijd lukte het Hye om Zuid-Korea te bereiken. Zodra zij een verblijfsvergunning kreeg, betaalde ze mensen om haar familie te zoeken en hen naar Zuid-Korea te halen. “Op

een dag werd ik gebeld. Ik hoorde een stem waarvan ik dacht dat ik die nooit meer zou horen. Het was mijn moeder. Ze vertelde me dat ze aan de grens met China stond en die nacht de rivier zou oversteken. Ik was zo ontzettend blij!”

“Mijn hele familie is nu in Zuid-Korea. Het voelt onwerkelijk, maar de Here God heeft dit mogelijk gemaakt.”

De diepte in



“Gelukkig wie de volmaakte weg gaan.”

– PSALM 119:11A

Toen Hye’s familie werd verbannen, schreef Hye’s zus alles wat ze zich van de Bijbel kon herinneren op. Probeer dat zelf eens. Als je plotseling geen toegang tot een Bijbel meer hebt, hoeveel verzen zou je je dan nog kunnen herinneren?

Is er een vers dat je graag uit je hoofd zou willen leren? Schrijf het op en hang het ergens waar je het elke dag ziet, bijvoorbeeld op je koelkast, je spiegel of je bureau.

Dank de Here God dat je de vrijheid hebt om Zijn Woord te lezen. Bid Hem om bescherming voor de mensen die Bijbels smokkelen naar plekken op aarde waar ze verboden zijn.

감사

[Dankbaarheid]

HET VERHAAL VAN EUN HYE

Dankbaar in alle omstandigheden



De zestienjarige Eun Hye deed de wc-deur achter zich dicht. Ze was nu in de veiligste en smerigste plek in het kamp voor straatkinderen. Haar ouders en zussen waren in China, haar jongste broertje bij een oom. Ze had de grote hongersnood van de jaren negentig overleefd, terwijl van haar klasgenootjes drie op de vijf kinderen overleden. Op dit moment zou ze willen dat ze ook was gestorven.

Er was niets meer om voor te leven. Ze had zelfs niemand om mee te praten. Niemand. Behalve de God van haar grootmoeder. Zou deze onzichtbare Vader haar kunnen redden?

Nu, in dit weeshuis van de dood, fluisterde ze de woorden die ze haar grootmoeder zo vaak had horen fluisteren. "Hananim, red me alstublieft! Breng mij terug naar mijn familie."

Maanden eerder hadden haar ouders Eun Hye en haar broertje naar een oom gebracht terwijl zij hun oudste dochters gingen zoeken in China, die daar vermist waren geraakt. Met zijn neefje en nichtje erbij moest haar oom nu voor vijf mensen zorgen. Eerst was er nog rijstsoep, maar de familie moest al snel grassoep eten.

Toen Eun Hye's ouders niet terugkwamen, zei haar oom dat hij voor

maar één van hen kon zorgen. Er was simpelweg niet genoeg voedsel.

Eun Hye verliet het huis en kwam op straat terecht. Ze had geen huis en geen plan. Ze kon nergens heen.

Op dat moment bad ze voor het eerst tot de God van haar grootmoeder. "Vader, ik ben helemaal alleen, zonder mijn ouders, mijn broer en zussen, en zonder huis. Mijn leven is zo donker. Alstublieft, red mij van dit harde bestaan, van de dood en van het lijden."

Het was een gebed zonder veroordeling. Geen gebed van hoop, maar een gebed van wanhoop.

Een paar weken later pakte de politie haar op en bracht haar naar het kamp voor straatkinderen. Het was een volle plek, met meer dan tweeduizend kinderen. Eun Hye verbleef in een klein gebouw met tweehonderd andere kinderen. Er was niet eens genoeg plek om allemaal te zitten. Ze moest dag en nacht staan, waardoor haar benen opzwollen.

Ze kreeg drie keer per dag vijf aardappels. De aardappels waren klein, zo groot als een knikker. Eun Hye leerde al snel hoe je een rat kon vangen en eten. Want daar waren er genoeg van in het kamp.

Eun Hye begon de waardevolle momenten met de God van haar grootmoeder te waarderen.

Niemand wilde naar de wc, tenzij het echt niet anders kon. Maar Eun Hye begon die waardevolle momenten met de God van haar grootmoeder te koesteren. “Here God, red mij van de pijn, het verdriet en de dood.”

Twee maanden naar haar aankomst in het kamp vroegen de bewakers om vrijwilligers die kastanjes zouden verzamelen door in de bomen te klimmen, op hellingen bij de bergen. De reis ernaartoe zou lang en afmattend zijn. Eun Hye was niet van plan zich aan te melden. Het zou haar dood kunnen worden. Toen hoorde ze een stem in haar hoofd: “Ga. Meld je aan.”

Eun Hye begreep dat dit het antwoord was op haar gebeden. Ze ging mee met de groep.

Ze liepen enkele dagen en legden een afstand van honderd kilometer af, tot ze bij de bergen aankwamen. De

groep moest een stuwmeer oversteken in kleine bootjes. Eun Hye zat in een boot met drie andere kinderen. Twee klommen de boom in om kastanjes te plukken en de andere twee bleven beneden om ze te verzamelen.

Eun Hye zorgde ervoor dat zij niet hoefde te klimmen, want dan kon ze geen kant op. Ze keek naar het meisje naast haar en vroeg: “Wil je ontsnappen?” “Ja”, antwoordde die.

Een boot stelen was geen optie. Ze zouden gezien worden als ze het water overstaken. “Kun je zwemmen?”, vroeg Eun Hye. Het meisje schudde haar hoofd.

Opnieuw bad Eun Hye om hulp.

Ze renden weg van de bomen en volgden het pad onderaan de berg. Ze vonden een touw en toen ze terug bij het stuwmeer kwamen, bonden ze dat om hun middel. Eun Hye gebruikte alle kracht die ze had en zwom naar de overkant, terwijl ze het meisje meetrok. Ze kwamen veilig aan de overkant. Daar gingen ze allebei hun eigen weg.

Uiteindelijk kwam Eun Hye in haar vroegere woonplaats aan. Ze zocht een ouder echtpaar op dat ze nog kende van vroeger. Zij hadden een zoon verloren tijdens de hongersnood en konden slechts een paar dagen voor Eun Hye

“Here God, ik heb geen plek om heen te gaan. Mijn toekomst ziet er somber uit. Leid U me alstublieft.”

HET VERHAAL VAN EUN HYE

zorgen. Ze bad tot God: “Here God, ik heb geen plek om heen te gaan. Mijn toekomst ziet er somber uit. Leid U me alstublieft.”

Ze vertrok en ging naar het platteland. Daar stuitte ze op een stapel kale maïskolven. Aan elke kolf zaten nog een paar stukjes maïs, genoeg om net te overleven.

Een boerenfamilie ontfermde zich over Eun Hye. Daar was ze voor een tijdje veilig. Haar gebeden veranderden langzaam maar zeker. Ze durfde weer te bidden of de Here God haar wilde verenigen met haar familie. “Dank U Heer voor wat U voor mij hebt gedaan. Mag ik alstublieft hier mijn leven blijven leiden? En laat mij alstublieft mijn familie vinden.”

Haar gebeden veranderden langzaam maar zeker.

Op een dag nam een familie in Noord-Korea die van Eun Hye’s verblijfplaats wist, contact met haar op. “Je vader is bij ons”, vertelden ze. Eun Hye had gebeden zonder vertrouwen. Ze geloofde dat ze haar familie voor altijd kwijt zou zijn. En nu was haar vader terug uit China op zoek naar haar!

Toen hij Eun Hye gevonden had, vertelde hij dat hij en Eun Hye’s moeder bij haar Chinese tante hadden gewoond. “Ze is

gelovig en gaat naar de kerk.”

Eun Hye had geen idee wie de God, die ze ‘Hananim’ noemde, was. Haar vader, die zelf nog maar kort geloofde, vertelde haar wat hij wist.

“Vanaf nu is er nog maar één manier van leven: biddend tot de Here God. Vraag Hem om ons veilig naar China te brengen, zodat ons gezin weer samen kan zijn.”

Ze gingen naar de rivier waar Noord-Korea grenst aan China. Haar vader bond haar broertje met een touw aan zich vast, terwijl Eun Hye erachteraan zwom.

Toen ze eindelijk aankwamen bij haar tantes huis in China, was het feest. Eun Hye vertelde haar moeder over haar gebeden in Noord-Korea.

Die zondag ging Eun Hye naar de kerk. Daar zag ze andere mensen bidden. Ze baden met dezelfde gebaren en dezelfde woorden als haar grootmoeder zoveel jaar geleden.

Ze begreep de preek niet maar toch voelde ze zich er thuis. Ze realiseerde zich dat ze dankzij de gebeden van haar oma, moeder, vader en van andere gelovigen veilig in China was gekomen. “Ik ben zo dankbaar!”

De diepte in



Wees altijd verheugd, bid onophoudelijk.

– THESSALONICENZEN 5: 16-17

Eun Hye had gemakkelijk verbitterd en boos kunnen worden door alles wat ze meegemaakt had op zo’n jonge leeftijd. Toch spreekt ze alleen over haar dankbaarheid, nadat ze was opgenomen in het boereng gezin en nadat ze het gered had naar China te vluchten. Wat vind jij van die reactie?

LEES HET BIJBELGEDEELTE THESSALONICENZEN 5: 16-17

In dit Bijbelgedeelte lezen we “Wees dankbaar in alle omstandigheden”. Waar kun jij voor danken vandaag?

자유
[Vrijheid]

HET VERHAAL VAN GEVANGENE 42

Geketende getuigen

De naam waarmee ik geboren ben, was het eerste wat ze van me afnamen toen ik hier aankwam. Mijn naam is nu 'Gevangene 42'. Elke morgen roepen ze '42'. Als ik opsta, mag ik niet naar de bewakers kijken. Ik moet opstaan, mijn handen achter mijn rug houden en hen volgen naar de verhoorkamer.

Elke dag zit ik daar, urenlang. Elke dag stellen ze me dezelfde vragen. Waarom was je in China? Wie heb je ontmoet? Ging je naar de kerk? Had je een Bijbel? Heb je Zuid-Koreanen ontmoet? Ben je een christen?

Ben ik een christen? Ja. Ik hou van Jezus. Maar ik ontken alles. Als ik het toegeef, word ik gedood. Misschien langzaam, misschien snel. Maar ze zullen me vermoorden.

Aan het eind van de dag brengen ze me terug naar mijn cel. Overdag is het er heet, 's nachts is het er koud. Het is er zo klein dat ik nauwelijks kan liggen. Ik mag niet vaak gaan liggen. Ik moet op mijn knieën zitten, met gesloten vuisten. Ik mag zelfs mijn handen niet openen.

Ik zit in eenzame opsluiting, omdat ze denken dat ik in de Here God geloof.

Ik probeer mezelf af te leiden van de pijn en eenzaamheid door terug te denken. Ik denk aan mijn opa. Hij geloofde in de Here God, al besepte ik dat niet toen ik nog een klein meisje was. Op zondag zei hij vaak dat ik buiten moest gaan spelen. Ik begreep niet waarom.

Toen ik naar China vluchtte vanwege de hongersnood in Noord-Korea, ontmoette ik christenen die voor me zorgden en die het evangelie met me deelden.

Op een nacht droomde ik over mijn opa. Ik zag hem in een kring met andere mannen zitten. Er lag een Bijbel in het midden en ze waren allemaal aan het bidden. In mijn droom riep ik naar hem: "Ik ben ook christen!"

Ik dacht dat ik de eerste in mijn familie was die echt in de Here God geloofde. Maar nu besepte ik dat de Here God me liet zien dat ik uit een christelijke familie kwam.

Maar op een dag liep alles mis. Ik was in China, op straat, toen een zwarte auto naast me kwam rijden. Er stapten een paar mannen uit die me vastgrepen.

Ik probeerde me te verzetten, maar het lukte me niet om te ontsnappen. Ze duwden me in de auto en toen de deur gesloten werd en de auto wegreed, besepte ik dat mijn leven voorbij was.

Ik zat een paar weken in een Chinese gevangenis. Toen werd ik overhandigd aan de Noord-Koreaanse autoriteiten. Ze brachten me naar deze gevangenis. Ik moest al mijn kleren uitdoen. Ze inspecteerden elk deel van mijn lichaam om te zien of ik iets verborgen had.

Toen moest ik andere kleren aandoen die me niet pasten en die niet bij elkaar hoorden. Waarschijnlijk waren ze van een andere gevangene geweest. Ze schoren al mijn haar af en brachten me naar deze cel.

Ik ben hier zo vreselijk alleen. Ik weet dat er andere gevangenen zijn. Ik hoor hun stemmen, maar ik zie ze nooit. Maar ik kan bidden. Nooit hardop, alleen in mijn hart.

Ik ben hier nu een jaar. Ik weet niet hoe lang ik het nog overleef. Op een dag zullen ze me roepen en zal ik me niet bewegen. Ik zal gestorven zijn. Ze zullen mijn lichaam afvoeren en de eerstvolgende nieuwe gevangene die hier binnenkomt zal 'Gevangene 42' zijn en zal mijn kleren dragen.

Ik had het mis – op de een of andere manier heb ik het overleefd. Maar ik ben nu niet meer 'Gevangene 42'. Ik ben nu nummer 1445.

Twee jaar geleden hebben ze me uit mijn gevangeniscel geroepen en me voor de rechter gebracht.

Mijn volharding werd beloond. Ik werd niet schuldig bevonden aan de misdaad een christen te zijn.

In de rechtszaal was geen advocaat die me kon vertegenwoordigen. Ik stond daar gewoon maar voor de rechter, met bewakers achter me.

“Ze zouden allemaal gestraft worden als hij niet van me wilde scheiden.”

Mijn man was er ook. Hij keek naar me met de droevigste blik die ik ooit had gezien. Ik zag dat hij gehuild had. Er was zoveel dat ik hem wilde zeggen en ik wist dat hij ook met mij wilde praten, maar we konden geen woord tegen elkaar zeggen.

De rechter vroeg hem of hij van me wilde scheiden. “Ja”, zei hij.

Mijn hart brak. Maar hij moest deze beslissing wel nemen, voor zichzelf en voor onze kinderen. Ze zouden allemaal gestraft worden als hij niet van me wilde scheiden.

Toen werd ik veroordeeld tot een straf van vier jaar in een werkkamp.

Ik zat een jaar in de gevangenis. Dat hele jaar had ik het zonlicht niet gezien. Om alleen al uit de gevangenis gehaald te worden, om buiten te zijn, om de wind te kunnen voelen – dat was geweldig! Maar mijn blijdschap vervloog toen ik aankwam in het kamp. Ik zag vormeloze gedaantes bewegen – het duurde even voor ik door had dat dit mensen waren. Sommigen stonden voorovergebogen. Anderen misten een arm of een been. Ik keek naar mijn eigen armen en benen, die zo dun waren als luciferhoutjes. Ik zag er niet veel beter uit dan de andere gevangenen.

In het kamp moet ik twaalf uur per dag werken. Soms nog langer. Elke dag is één

“Dat hele jaar had ik het zonlicht niet gezien.”

HET VERHAAL VAN GEVANGENE 42

lange nachtmerrie. Maar... ik zit tenminste niet meer alleen in een cel.

Opeen dag werd ik ziek. Ik mocht in mijn barak blijven; het gebouw waar honderden van ons ingepropt worden om 's nachts in te slapen. Ik dacht dat ik alleen was, tot ik een deken in een hoek zag liggen. Hij bewoog. Ik keek er eens goed naar en besepte toen dat er iemand onder lag.

Op mijn tenen sloop ik naar de deken en luisterde gespannen. De geluiden waren nauwelijks hoorbaar, maar ze klonken vertrouwd.

Opeens snapte ik het: hier lag een vrouw, ze was aan het bidden. Ik sloop terug naar mijn matras.

Ik hield de vrouw dagenlang in de gaten. Op een dag waren we buiten aan het werk. Toen er niemand in de buurt was, liep ik naar haar toe en zei: "Ik groet je in de naam van Jezus."

"Ze kreeg bijna een hartaanval, zo'n grote schok was het voor haar om een andere gelovige te ontmoeten."

Ze kreeg bijna een hartaanval, zo'n grote schok was het voor haar om een andere gelovige te ontmoeten. Gelukkig slaagde ik erin haar snel te kalmeren.

We vormden samen een geheime kerk in het kamp. Als we elkaar ontmoetten en het gevoel hadden dat het veilig genoeg was, baden we het Onze Vader.

Eigenlijk was zij veel moediger dan ik. Zij vertelde ook anderen over Christus.

Daarom kwam er op een dag een auto om haar op te halen. Toen ik haar weg zag gaan, wist ik dat ze naar een van de meest zwaarbewaakte gevangenissen gebracht zou worden. Niemand overleeft het daar.

Ik zit in mijn barak. Maar niet lang meer. De Here God is mij genadig geweest. Gisteren kreeg ik te horen dat ik vrijgelaten word. Ik weet niet waarom, want ik heb er nog maar twee jaar van mijn straf opzitten.

Het eerste wat ik doe als ik vrij ben, is mijn man en kinderen opzoeken. Wat zullen de kinderen gegroeid zijn! We hebben elkaar in geen jaren gezien.

Maar de Here God heeft over mij gewaakt, en ik bid en geloof dat Hij ook over hen waakt. Ik moet hen vertellen over mijn liefdevolle God.

De diepte in



"Bovendien durven de meeste broeders en zusters, omdat ze door mijn gevangenschap vertrouwen in de Heer hebben gekregen, de boodschap nu nog onbevreesd te verkondigen."

– FILIPPENZEN 1:14

Volgens schattingen van Open Doors zitten er tussen de 50.000 en 70.000 christenen vast in gevangenissen in Noord-Korea. Soms lijkt het alsof er niets is wat we kunnen doen om hen te helpen. Maar, zoals Anne van der Bijl, de oprichter van Open Doors, zegt: "Onze gebeden gaan waar wij niet kunnen komen... Er zijn geen grenzen, geen gevangensmuren, geen deuren die voor ons gesloten blijven wanneer wij bidden."

Neem de tijd om te bidden voor de duizenden gelovigen die in Noord-Korea gevangen zitten. Bid dat ze de liefde en aanwezigheid van de Here God ervaren, zelfs op de donkerste plekken op deze aarde. Bid om bescherming voor christenen die moedig hun geloof delen met hun medegevangenen. Bid om hun vrijheid.

LEES FILIPPENZEN 1:14. Bid dat gelovigen over de hele wereld, als ze horen hoe christenen in Noord-Korea lijden omwille van hun geloof in Jezus, geïnspireerd worden om zelf vrijmoediger te worden in het delen en uitleven van hun geloof.

복종

[Gehoorzaamheid]

HET VERHAAL VAN MIN-SOO

De Here God werkt door Zijn mensen heen

MIN-SOO HERINNERT ZICH DE EERSTE KEER DAT
HIJ OVER DE HERE GOD HOORDE NOG GOED. HET
GEBEURDE NIET LANG NA ZIJN ONTSNAPPING UIT
NOORD-KOREA – EEN GEVAARLIJKE, ILLEGALE REIS
DIE HEM IN DE OGEN VAN DE NOORD-KOREAANSE
STAAT EEN OVERLOPER MAAKTE. HIJ LEEFDE IN DE
BERGEN VAN CHINA. HIJ HAD NIET VEEL, MAAR ÉÉN
DING HAD HIJ WEL: EEN RADIO.

“Ik ging op mijn knieën en begon te bidden.”

“Op een nacht kon ik niet slapen. Ik zat wat aan de knoppen van de radio te draaien toen ik opeens een uitzending hoorde van de *Far East Broadcasting Company*. Ik weet zelfs nu nog waar de preek in het programma over ging. De predikant vertelde een verhaal over een man die op reis door de bergen van een klif viel. De man wist tijdens zijn val een tak te grijpen en smeekte of de Here God zijn leven wilde sparen.

Toen ik die preek hoorde, besepte ik dat dit een perfecte beschrijving was van mijn situatie op dat moment. Ik ging op mijn knieën en begon te bidden. Ik had nog niet echt een besef van wie de Here God was, maar toch bad ik vanaf dat moment elke avond tot de hemel.”

Min-soo was ziek. Hij was onderweg naar Peking omdat hij gehoord had dat daar een ziekenhuis was dat werd gerund door Koreanen, en hij hoopte daar hulp te vinden. Maar toen hij in Peking aankwam, kon hij het ziekenhuis niet vinden. “Ik hield een taxi aan omdat ik niet wist waar het ziekenhuis was. Ik dacht dat een taxichauffeur het wel zou weten. Ik heb wel 20 taxi’s aangehouden, en elke chauffeur zei dat hij geen idee had waar zo’n ziekenhuis zou kunnen zijn.”

Uiteindelijk wees iemand hem de weg naar een Koreaanse kerk. Maar toen Min-soo daar aankwam zag hij dat de kerk omringd was door hoge hekken en prikkeldraad. “Ik had àlles wat ik had gegeven om een ticket naar Peking te kunnen kopen”, vertelt Min-soo. “Ik was ten einde raad.”

IK WAS TEN EINDE RAAD

Door mijn ziekte deed mijn hele lichaam pijn. Ik dacht dat ik zou sterven.

Ik knielde neer en bad tot de hemel: ‘Here God, red mijn leven. Ik ben nog maar 26 jaar en ik wil leven.’

Ik ging daar op straat liggen en dacht ik de zon nooit meer op zou zien komen.” Maar Min-soo had het mis.

“Toen ik mijn ogen weer opendeed, had de Here God iemand naar me toegestuurd.”

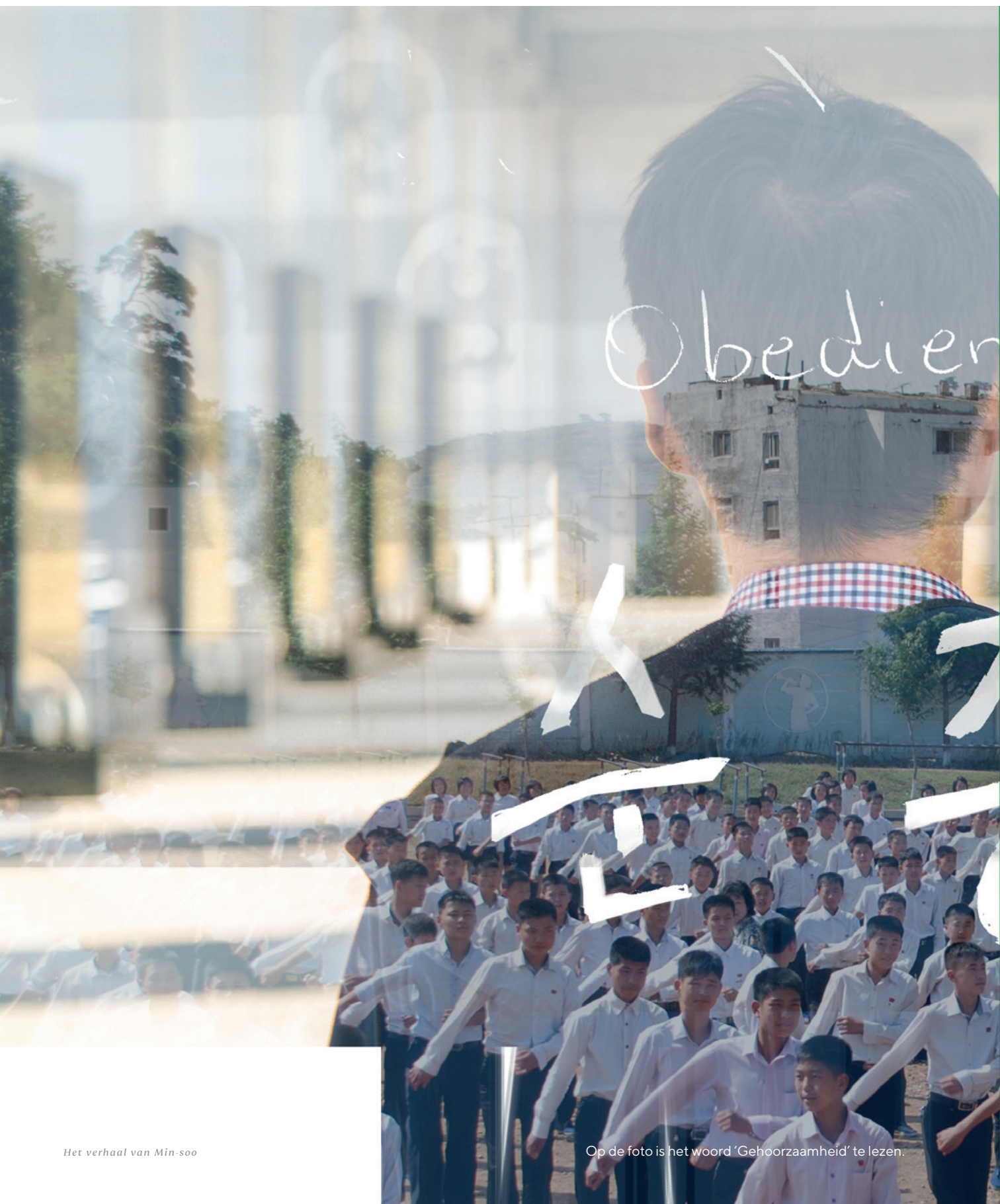
Min-soo werd behandeld voor zijn ziekte en de kerk zorgde voor hem. De Here God had de gebeden van Min-soo verhoord. Nu wilde Min-soo ook meer over Hem weten.

“Ik kreeg een sterk verlangen om meer over de Here God en de waarheid te

weten te komen. Hij had mijn leven gered, maar in de wetenschap dat ik op een dag hoe dan ook mijn laatste dag op deze aarde zou meemaken, vroeg ik me af waar ik tot die tijd voor zou leven. Ik wilde weten wat de zin van het leven was.”

Min-soos zoektocht naar de waarheid leidde hem uiteindelijk naar een safe house van Open Doors in China, waar hij 3,5 jaar bleef wonen. “Omdat ik mezelf had voorgenomen de Here God beter te leren kennen, bracht ik acht uur per dag door met Bijbellezen.”

Het leven in een safe house was niet altijd gemakkelijk. “De mannen in het safe house kregen het vaak met elkaar aan de stok”, legt Min-soo uit.



“Dat we meer dan
drie jaar lang niet
gearresteerd zijn, is
pure genade van de
Here God. Hij heeft
ons beschermd.”

“Vluchtelingen uit Noord-Korea kunnen een ruig karakter hebben. Met vijf of zes mannen in een kamer leidde dat soms tot brute vechtpartijen. Als het geruzie voorbij was, pakten we onze Bijbel weer op. We toonden berouw dat we onze naaste broeders niet genoeg hadden liefgehad. Zo maakten we het weer goed met elkaar.”

Het is niet verwonderlijk dat de traumatische ervaringen – gevangenschap en marteling zijn geen uitzondering – van mensen die uit Noord-Korea ontsnapt zijn kunnen leiden tot agressief gedrag. Ook leven zij altijd onder de dreiging ontdekt en teruggestuurd te worden naar Noord-Korea. De Chinese autoriteiten werken namelijk samen met Noord-Korea om overlopers terug te brengen.

“Ik denk dat onze groep gezegend werd door de Here God. Dat we meer dan drie jaar lang niet gearresteerd zijn, is pure genade van de Here God. Hij heeft ons beschermd.”

Min-soo gelooft ondanks alles dat de tijd in het safe house goed voor hen was. “Door het samenleven en het delen van de maaltijden met anderen in het safe house van open Doors kwam onze ware aard naar boven. Het werd een geweldige kans om ons karakter te ontwikkelen en onze toewijding te laten groeien.

“Ik had het destijds niet door, maar deze safe houses verrichten zeer belangrijk werk.”

Vijf van ons studeerden in één kamer. Op één na zijn we allemaal predikant geworden.”

Min-soo is ervan overtuigd dat deze safe houses van vitaal belang zijn. “Ik denk dat dat vooral op twee gebieden geldt. Ten eerste was ik, toen ik voor het eerst in het safe house kwam, vooral op zoek naar een plek om te kunnen wonen, al had ik ook vragen over de Here God en het geloof. Op dit moment moeten er nog veel meer Noord-Koreanen zijn die net zo lopen te dwalen door China. Ik denk dat we safe houses allereerst nodig hebben om deze mensen te kunnen beschermen.

Ten tweede zijn veel van de honderden uit Noord-Korea ontsnapte vluchtelingen die nu in de Zuid-Koreaanse kerk dienen, opgeleid in safe houses.

Min-soo is één van hen. Hij woont nu in Zuid-Korea en werkt als dominee. “Als ik om me heen kijk, zie ik dat deze mensen voorbereid worden om, na de hereniging van beide Korea’s, leiders te worden van de Noord-Koreaanse kerk. Ik had het destijds niet door, maar deze safe houses verrichten zeer belangrijk werk.”

De wetenschap dat de Noord-Koreaanse kerk gesteund wordt door broers en zussen over de hele wereld, is ook enorm bemoedigend voor Min-soo.

“Toen ik voor het eerst aan mijn geloofsreis begon, voelde ik me eenzaam en had ik het idee dat ik helemaal alleen was”, vertelt Min-soo. “Ik voelde wrok over het feit dat ik in alles op mezelf was aangewezen.

Toen ik later terugkeek, realiseerde ik me dat ik noch de ondergrondse christenen in Noord-Korea de strijd alleen voeren. Ik besepte dat er een organisatie bestaat als Open Doors, en dat er overal ter wereld mensen zijn die bidden voor de vervolgte en geïsoleerde gelovigen. Het was een enorme opsteker te weten dat er mensen zijn die voor ons bidden en ons zowel de geestelijke als lichamelijke hulp bieden die we nodig hebben om te kunnen overwinnen in ons geloof.”

De diepte in



Want Hij heeft ons gemaakt tot wat wij nu zijn: in Christus Jezus geschapen om de weg te gaan van de goede daden die de Here God mogelijk heeft gemaakt.

– EFEZIËRS 2:10

Er waren veel mensen betrokken bij de geloofsreis van Min-soo: onder andere de mensen van de radio-uitzending, de mensen van de kerk en iedereen die heeft gebeden voor Noord-Koreanen.

Denk eens aan de mensen die belangrijk zijn geweest op jouw geloofsreis. Neem de tijd om de Here God voor hen te danken. Misschien kun je één van hen een berichtje sturen waarin je hem of haar bedankt voor de rol die hij of zij gespeeld heeft in je leven.

Vraagt de Here God jou misschien om iemand te helpen of bemoedigen? Vraag de Here God om je te laten zien welke ‘goede daden’ Hij vandaag voor jou mogelijk heeft gemaakt.

Noord-Korea & Open Doors

Broeder Simon, de huidige coördinator voor het werk van Open Doors in Noord-Korea, studeerde eind jaren '80 theologie in de Verenigde Staten. Tijdens die studie voelde hij op een dag, toen hij aan het bidden was, dat de Here God tegen hem zei dat hij naar China moest gaan.

Toen hij daar was leidde de Here God hem diep het land in, waar hij een groep gelovigen ontmoette. Hij predikte het Woord van de Here God voor hen. Nadat hij uitgesproken was, vroeg een oude vrouw hem of hij nog een keer naar hen toe wilde komen en dan twintig kleine Bijbels mee wilde nemen. Hij vond dat een vreemd verzoek, maar het raakte hem diep.

Een paar maanden later keerde hij, met de kleine Bijbels bij zich, naar dezelfde plek terug. Dezelfde oude vrouw had weer een verzoek. "Breng alstublieft meer Bijbels. We hebben uw hulp nodig. En kunt u misschien ook bundels met lofliederen meenemen?"

Een paar maanden later kwam hij weer terug en leverde de Bijbels en liedbundels af. Dit ging de maanden en jaren die daarop volgden zo door, en op wonderlijke wijze gaf de Here God steeds de middelen die nodig waren om te voldoen aan de verzoeken van deze gelovigen. Broeder Simon beseft uiteindelijk dat deze spullen aan Noord-Koreaanse christenen werden doorgegeven.

Toen Noord-Korea in de jaren '90 door een grote hongersnood getroffen werd – een beproeving die in Noord-Korea bekend staat als 'de Zware Mars' – zorgde broeder Simon ervoor dat er naast christelijke lectuur ook voedsel en medicijnen verstrekt werden.

Dit was het begin van het werk van Open Doors onder Noord-Koreaanse gelovigen.

Dankzij het gebed en de steun van gelovigen overal ter wereld gaat dit werk vandaag de dag nog steeds door.



*“Wees wakker
en versterk het
overige, dat dreigt
te sterven”*

(Openbaring 3:2a)

Via onze netwerken in China kunnen wij noodhulp (voedsel, medicijnen, kleding) verlenen aan Noord-Koreaanse gelovigen. Ook zenden we christelijke radioprogramma's uit naar Noord-Korea en verzorgen we veilig onderdak voor en training van Noord-Koreaanse gelovigen in zogenaamde safe houses in China. Gelovigen die in deze safe houses verblijven, keren vaak weer terug naar Noord-Korea.

Het doel van Open Doors is altijd geweest om 'het overige, dat dreigt te sterven, te versterken' (Openbaring 3:2a). Dit geldt in het bijzonder als het gaat om Noord-Korea. Gewone mensen moeten hier worstelen om genoeg te eten te vinden, om in hun dagelijkse behoeften te kunnen voorzien. Jouw steun helpt onze broers en zussen om te overleven.

Ook help je de kerk in Noord-Korea levend te houden, zodat zij kan schijnen als een licht in de duisternis.

Onze Noord-Koreaanse broers en zussen geloven dat de Here God een plan voor hun land heeft. Zoals een gelovige het zegt: "Op een dag gaan de grenzen weer open en zullen we ons verenigen met de Zuid-Koreaanse en Chinese kerk, om het evangelie te brengen naar de donkerste plekken op aarde."

Tot die dag van vrijheid aanbreekt blijft Open Doors, in gebed en in daden, toegewijd aan het ondersteunen van onze kerkelijke familie in Noord-Korea.

 **OpenDoors**

Geef hen een stem

Noord-Korea staat bekend als een van de ergste landen ter wereld als het gaat om schendingen van mensenrechten. Het diepe lijden van de Noord-Koreanen wordt internationaal gezien echter vaak overschaduwd door zorgen over kernwapens en veiligheid. Het is tijd dat wij de Noord-Koreanen een stem geven en ervoor zorgen dat ze gehoord worden!

Geef hen een stem in je kerk:

Organiseer een gebedsbijeenkomst in je kerk en deel de verhalen van moedige Noord-Koreaanse gelovigen. Kom in actie voor de kerk in Noord-Korea, die onder extreme druk staat. Bid voor de Noord-Koreaanse leiders: of de Here God hun harten verandert en hen gebruikt om de situatie in hun land te veranderen.

Geef hen een stem op social media:

Deel een verhaal uit deze glossy op social media en tag influencers in je verhaal om het onder hun aandacht te brengen. Dit kun je bijvoorbeeld doen bij bekende christenen, een bekende mediapersoonlijkheid of bij iemand anders naar wie geluisterd wordt.

Geef hen een stem bij jouw regering:

Schrijf een brief aan het ministerie van Buitenlandse Zaken, waarin je je zorgen uit over de grove schendingen van mensenrechten die christenen in Noord-Korea ondergaan. Vraag om dit probleem op de agenda van de Verenigde Naties te houden en er prioriteit aan te geven in de gesprekken met vertegenwoordigers van de Noord-Koreaanse regering.

Geef hen concrete hulp:

Steun de vervolgte kerk op de gevaarlijkste plaatsen. Jouw inzet maakt verschil. Vergeet hen niet, ze staan niet alleen! **opendoors.nl/gevaar**





